

Spring maar achterop

Spring
maar
SARAH DESSEN
Achterop

Vertaald door Michèle Bernard

moon

Lees ook van Sarah Dessen:

Ik moet je iets vertellen

Sleutel naar geluk

Blz. 121: Shakespeare, *Hamlet*; vertaling van Bindervoet & Henkes, Uitgeverij De Harmonie, 2001

Tekst © Sarah Dessen

Oorspronkelijke titel *Along for the ride*

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Viking Children's Books, a division of Penguin Young Readers Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Nederlandse vertaling © 2011 Michèle Bernard en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Thinkstock

Omslagontwerp Marlies Visser

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1014 7

NUR 285

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

1

De e-mails begonnen altijd op dezelfde manier.

Hallo Auden!!

Dat extra uitroepteken werkte me op de zenuwen. Mijn moeder zou het vreemd, overdreven, overdadig noemen. Mij werkte het alleen maar op de zenuwen, zoals ik alles irritant vond aan Heidi, mijn stiefmoeder.

Ik hoop dat je een paar geweldige laatste weken hebt op school. Met ons gaat het goed hier! We zijn de laatste dingetjes aan het regelen voordat je aanstaande zus arriveert. Ze is de laatste tijd ontzettend aan het schoppen. Het lijkt wel of ze karate aan het oefenen is daarbinnen! Ik ben druk met de winkel bezig geweest (zo goed als ik kan) en ik leg de laatste hand aan de babykamer. Ik heb alles in het roze en bruin gedaan; het is heel mooi geworden. Ik stuur een foto mee zodat je het kunt zien.

Je vader is druk, zoals altijd. Hij werkt aan zijn boek. Ik denk dat ik hem vaker zal zien als hij tot in de nachtelijke uurtjes werkt en ik 's nachts op ben met de baby!

Ik hoop echt dat je erover nadenkt om bij ons langs te komen als je eenmaal klaar bent met school. Dat zou ontzettend leuk zijn en deze zomer nog specialer maken voor ons allemaal. Kom gewoon wanneer je zin hebt. We zouden het geweldig vinden om je te zien!

Liefs,

Heidi (en je vader, en de aanstaande baby!)

Ik werd al doodmoe van het lezen van deze epistels. Dat lag voor een deel aan de opgewonden toon – alsof iemand in je oor stond te tetteren – maar het kwam ook gewoon door Heidi zelf.

Ze was zo... vreemd, overdreven, overdadig. En irritant. Dat is wat zij voor mij is geweest, en meer zelfs, sinds zij en mijn vader elkaar leerden kennen, zwanger werden en het afgelopen jaar trouwden.

Mijn moeder beweerde dat ze er niet van opkeek. Sinds de scheiding voorspelde ze al dat het niet lang zou duren voor mijn vader 'het zou aanleggen met een of andere studente', zoals zij het formuleerde. Heidi was zesentwintig en dus even oud als mijn moeder toen ze mijn broer Hollis kreeg, twee jaar later gevolgd door mij, hoewel ze verder totaal van elkaar verschilden. Mijn moeder was een geleerde met een scherp gevoel voor humor en een landelijk bekend expert op het gebied van de rol van vrouwen in literatuur uit de Renaissance, terwijl Heidi, tja... gewoon Heidi was. Zij was het soort vrouw wier grote kracht ligt in een onophoudelijk zelfonderhoud (pedicures, manicures, highlights), alles wist over dingen die je niet eens zou willen weten zoals zomen en schoenen, en kwebbelende e-mails stuurde naar mensen die het allemaal geen donder kon schelen.

Hun verkeringsstijd was kort, de innesteling (zoals mijn moeder het noemde) gebeurde al binnen een paar maanden. Mijn vader was jarenlang de echtgenoot van dokter Victoria West en schrijver van één goed ontvangen roman geweest, maar nu was hij bekender om zijn vakgroepstrijdjes dan om zijn langverwachte tweede roman. En toen veranderde hij, van de ene op de andere dag, in een nieuwe echtgenoot en aanstaande vader. Als je dit optelde bij zijn eveneens nieuwe baan als hoofd van de afdeling *creative writing* aan het Weymar College, een kleine universiteit in een kust-

plaats, dan kon je bijna wel stellen dat mijn vader een heel nieuw leven had. En hoewel ze mij altijd uitnodigden om langs te komen, wilde ik liever niet weten of ik nog wel paste in dat nieuwe leven van hem.

Opeens klonk er vanuit de andere kamer een lachsalvo, gevolgd door het geklink van glazen. Mijn moeder had weer een van haar bijeenkomsten met postdoctorale studenten die altijd begonnen als formele etentjes ('in deze cultuur is er een groot gebrek aan cultuur,' zei ze) voordat ze onvermijdelijk uitliepen op luidruchtige, dronken discussies over literatuur en theorieën. Ik keek naar de klok: halfelf, duwde met mijn teen mijn slaapkamerdeur een beetje open en keek door de lange gang naar de keuken. En ja hoor, ik zag mijn moeder aan het hoofd van onze grote slagersbloktafel zitten met een glas rode wijn in haar hand. Om haar heen geschaard zat, zoals gebruikelijk, een stel mannelijke studenten die bewonderend toekeken terwijl zij een betoog hield over, voor zover ik het begreep, Marlowe en de vrouwen-cultuur.

Dit was weer een van de vele fascinerende tegenstrijdigheden van mijn moeder. Ze was een deskundige op het gebied van vrouwen in de literatuur, maar hield in de praktijk niet echt van hen. Voor een deel kwam dat omdat veel vrouwen jaloers waren. Op haar intelligentie (zo'n beetje op Mensa-niveau), haar geleerdheid (vier boeken, ontelbare artikelen en een bijzondere leerstoel), of haar uiterlijk (lang en ronde vormen met heel lang gitzwart haar dat ze meestal los en wild droeg, het enige wat onbeteugeld aan haar was). Om deze en andere redenen kwamen er bijna nooit vrouwelijke studenten naar deze bijeenkomsten en als dat al gebeurde, kwamen ze zelden een tweede keer terug.

'Dokter West,' zei een van de studenten die er typerend sjofeltjes uitzag in zijn goedkoop uitzierende blazer, met zijn

woeste haren en hippe, nerdachtige zwarte montuur, ‘u moet echt overwegen om dat idee uit te werken in een artikel. Het is fascinerend.’

Ik zag dat mijn moeder een slok wijn nam en haar haren in een vloeiende beweging wegduwde met haar hand. ‘O, god nee,’ zei ze met haar diepe, schorre stem (ze klonk als een roker, hoewel ze haar hele leven nog nooit een trekje had genomen). ‘Ik heb al nauwelijks tijd om mijn boek te schrijven en daar krijg ik tenminste voor betaald. Al is het zwaar onderbetaald.’

Nog meer vleidend gelach. Mijn moeder vond het heerlijk om te klagen over hoe weinig zij betaald kreeg voor haar boeken – allemaal academisch en gepubliceerd door universitaire uitgeverijen – terwijl er met ‘onnozele huisvrouwenverhalen’ (haar woorden) grof geld te verdienen viel. In mijn moeders belevingswereld zou iedereen het verzamelde werk van Shakespeare mee naar het strand met misschien nog een paar epische gedichten als extraatje erbij.

‘Toch,’ zei Brilnerd, die aandrong, ‘is het een briljant idee. Ik zou, eh, het samen met u kunnen schrijven, als u dat wilt.’

Mijn moeder keek op, pakte haar glas en kneep haar ogen halfdicht toen ze naar hem keek. Er viel een stilte. ‘Lieve hemel,’ zei ze, ‘wat ontzettend lief van je. Maar ik werk nooit met coauteurs, om dezelfde reden dat ik geen vrienden op mijn werk of een relatie heb. Ik ben gewoon te egoïstisch.’

Ik zag zelfs vanaf een afstand dat Brilnerd zich verslikte en dat zijn gezicht rood werd toen hij naar de wijnfles greep om zich een houding te geven. Sukkel, dacht ik en ik duwde de deur weer dicht. Alsof dat zo makkelijk was: jezelf op één lijn met mijn moeder zetten en een soort snelle en hechte band vormen die standhield. Ik wist er alles van.

Tien minuten later glipte ik door de achterdeur, met mijn schoenen onder mijn arm, en stapte in mijn auto. Ik reed

door de stille straten, door rustige buurten en langs donkere etalages tot in de verte de lichten van Ray's Diner opdoemden. Ray's was de enige plek in de stad die vierentwintig uur per dag, driehonderdvijfenzestig dagen per jaar open was. Het was er klein, met te veel neonlicht en tafels die altijd een beetje plakkerig waren. Sinds ik niet meer sliep, had ik vaker wel dan niet de avond aan een van de tafeltjes doorgebracht met lezen of leren, en had ik elk uur dat ik iets bestelde een dollar fooi gegeven, tot de zon opkwam.

De slapeloosheid was drie jaar geleden begonnen toen het huwelijk van mijn ouders begon in te storten. Het had me niet hoeven verbazen: hun samenzijn was zo lang als ik me kon herinneren tumultueus geweest, hoewel ze meestal meer ruzie maakten over hun werk dan over elkaar.

Na hun afstuderen waren ze meteen aan de universiteit verbonden omdat mijn vader een baan aangeboden kreeg als universitair docent. Hij had op dat moment ook een uitgever gevonden voor zijn eerste roman, *De slagtrand van de narwal*, terwijl mijn moeder in verwachting was van mijn broer en haar proefschrift probeerde af te maken. We speelden vier jaar vooruit tot na mijn geboorte. Mijn vader zit op een golf van succes, zowel in artistiek als in commercieel opzicht. Hij staat op de bestsellerslijst van de *New York Times*, is genomineerd voor de National Book Award en is het hoofd van het creative writing-programma, terwijl mijn moeder, zoals zij het graag zei, 'verloren was geraakt in een zee van luiers en gebrek aan zelfvertrouwen'. Maar toen ik naar de kleuterschool ging, keerde mijn moeder terug naar de academische wereld, en hoe! Ze had een gastdocentschap en een uitgever voor haar proefschrift gescoord. Na verloop van tijd werd ze een van de populairste profs van de vakgroep, kreeg ze een fulltime baan, gooide ze er een tweede en nog een derde boek uit, en dat terwijl mijn vader toe-

keek. Hij beweerde trots te zijn en hij maakte altijd grapjes dat zij de schoorsteen rokende hield, de kostwinner was van het gezin. Maar toen kreeg mijn moeder haar leerstoel aangeboden, wat heel prestigieus was, en liet zijn uitgever mijn vader vallen, wat niet zo prestigieus was, en toen werd het minder gezellig.

De ruzies leken altijd tijdens het avondeten te beginnen als een van beiden een vrij onschuldige opmerking maakte die bij de ander in het verkeerde keelgat schoot. Dat had wat opwinding tot gevolg – scherpe woorden, een deksel die ergens op werd geslagen – maar daarna leek het opgelost... Tenminste tot een uur of tien, elf, als ik ze plotseling weer tekeer hoorde gaan over hetzelfde onderwerp. Na een tijdje besepte ik dat deze ‘pauze’ werd ingelast omdat ze zaten te wachten tot ik in slaap was gevallen zodat ze echt los konden gaan. En daarom besloot ik op een avond om dat niet meer te doen. Ik liet mijn deur openstaan, hield mijn lichten aan, bracht nadrukkelijke bezoeken aan het toilet en waste mijn handen zo luidruchtig mogelijk. En dat werkte een tijdje. Tot het niet meer werkte en de ruzies weer begonnen. Maar tegen die tijd was mijn lichaam eraan gewend geraakt om laat op te blijven, wat betekende dat ik nu wakker genoeg was om elk woord te horen.

Ik kende veel mensen met gescheiden ouders en iedereen leek er anders mee om te gaan: sommige waren totaal verrast, andere verpletterend teleurgesteld of compleet opgelucht. Maar de gemene deler was dat er altijd veel over deze gevoelens werd gesproken met beide ouders of met elk apart, of in groeps- of individuele therapie. Mijn gezin moest natuurlijk weer de uitzondering op de regel zijn. Ik kreeg nog net het ‘ga-zitten-we-moeten-je-iets-vertellen-moment’. Het nieuws werd meegedeeld door mijn moeder, die tegenover mij aan de keukentafel zat. Mijn vader stond vermoeid

tegen het aanrecht geleund, een beetje aan zijn handen te frummelen. 'Je vader en ik gaan scheiden,' informeerde ze mij met dezelfde vlakke, zakelijke toon die ik zo vaak van haar had gehoord als ze haar studenten kritiek gaf op hun werk. 'Ik denk dat je het er wel mee eens bent dat dit het beste is voor ons allemaal!'

Toen ik het had gehoord, wist ik niet wat ik voelde. Geen opluchting, geen verpletterende teleurstelling en ik was, nogmaals, ook niet verrast. Wat me opviel, toen we daar met z'n drieën in dat vertrek zaten, was hoe klein ik me voelde. Klein als een kind. En dat was eigenlijk het gekste. Alsof dit grote moment nodig was om mijn kindertijd ineens als een golf over me heen te laten spoelen, maar dan veel te laat.

Ik ben natuurlijk wel kind geweest. Maar tegen de tijd dat ik werd geboren, had mijn broer – de baby met de ergste darmkrampen, een hyperactieve peuter, een 'levendig' (lees 'onmogelijk') kind – mijn ouders uitgeput. Hij putte ze nog steeds uit, zij het vanaf een ander continent. Zwervend door Europa van waaruit hij af en toe een e-mail stuurde met weer een gedetailleerde goddelijke openbaring over wat hij met zijn leven ging doen, gevolgd door een verzoek om meer geld te sturen om dat plan te kunnen uitvoeren. Het feit dat hij in het buitenland zat, gaf dit alles een nomadisch en artistiek tintje: nu konden mijn ouders tenminste tegen hun vrienden zeggen dat Hollis rokend onder de Eiffeltoren rondhing in plaats van in de Burger King. Dat klonk gewoon beter.

Als Hollis een groot kind was, was ik de kleine volwassene, die op driejarige leeftijd muisstil aan tafel in mijn kleurboeken zat te tekenen, terwijl de volwassenen gesprekken voerden over literatuur. Die op heel jonge leeftijd had geleerd zichzelf te vermaken. Die zich vanaf de kleuterschool heel druk maakte over school en cijfers omdat academische prestaties

het enige was waar haar ouders aandacht voor hadden. ‘O, maak je niet druk,’ zei mijn moeder altijd als een van hun gasten het f-woord of iets anders grofs in mijn aanwezigheid had laten vallen. ‘Auden is heel erg volwassen voor haar leeftijd.’ En dat was ik ook, of ik nou twee, vier of zeventien was. Terwijl Hollis constant toezicht nodig had, was ik de gene die overal mee naartoe werd gesleept, constant in het kielzog van mijn moeder of vader. Ze namen me mee naar concerten, kunsttentoonstellingen, academische congressen en bestuursvergaderingen, waar van mij werd verwacht dat ik me niet zou roeren. Er bleef niet veel tijd over om met speelgoed te spelen, maar ik had nooit een tekort aan boeken, die altijd ruim voorradig waren.

Door deze opvoeding vond ik het nogal moeilijk om met kinderen van mijn leeftijd om te gaan. Ik begreep hun gekkigheid, hun energie, de onstuimige manier waarop ze met kussens smeten niet. Net zomin als het wild rondfietsen in doodlopende straten. Het zag er best wel leuk uit, maar tegelijkertijd was het zó anders dan wat ik gewend was dat ik me niet kon voorstellen hoe ik er ooit aan mee zou kunnen doen als ik de kans kreeg. Die kreeg ik niet, omdat de kussengooiers en wilde fietscrossers meestal niet naar de zeer academische privéscholen gingen waar je flink vooruit kon werken en die de voorkeur van mijn ouders hadden.

De afgelopen vier jaar was ik wel drie keer van school veranderd. Ik heb maar een paar weken op de Jackson High gezeten voor mijn moeder me naar de Perkins Day, een plaatselijke privéschool, stuurde omdat zij in mijn Engelse syllabus een type- en een grammaticale fout had zien staan. Hij was kleiner en nog meer op het leren gericht, maar nog niet zo erg als de Kiffney-Brown, de ultraprivéschool waar ik in het jaar voor mijn eindexamen naartoe ging. Deze school was opgericht door een aantal voormalige plaatselijke uni-

versitaire docenten. Het was er heel elitair: zo'n honderd leerlingen, maximaal. De nadruk lag er op heel kleine klassen en op de nauwe samenwerking met de plaatselijke universiteit, waar je voor extra punten vakken kon volgen. Hoewel ik een paar vrienden had op de Kiffney-Brown, maakten de ultracompetitieve sfeer, plus het feit dat je de stof voornamelijk zelf moest bestuderen het er niet makkelijker op om leuke vriendschappen op te bouwen.

Niet dat het me wat kon schelen. School was mijn troost en studeren een uitvlucht, waardoor ik wel duizend plaatsvervangende levens kon leiden. Hoe meer mijn ouders zich beklaagden over Hollis' gebrek aan initiatief en zijn afschuwelijke cijfers, hoe harder ik werkte. En hoewel ze trots op me waren, kreeg ik met mijn prestaties niet datgene waar ik het meest naar verlangde. Ik was zo'n slim kind dat ik toch wel had moeten snappen dat ik ze juist had moeten teleurstellen of had moeten falen om de volledige aandacht van mijn ouders te krijgen. Maar tegen de tijd dat dat eindelijk tot me was doorgedrongen, was het nastreven van succes al een gewoonte geworden die ik niet meer kon doorbreken.

Mijn vader vertrok uiteindelijk toen ik net in de vierde zat. Hij huurde een gemeubileerd appartement pal naast de universiteit in een woningcomplex dat voornamelijk door studenten werd bewoond. Ik zou er eigenlijk elk weekend heengaan, maar hij was er zo slecht aan toe dat dat niet echt plezierig was. Hij worstelde nog steeds met zijn tweede roman. De publicatie (of juist het uitblijven daarvan) werd in twijfel getrokken, precies op het moment dat mijn moeder zoveel aandacht kreeg.

Maar in mijn moeders huis was het al niet veel beter omdat zij het zo druk had met het vieren van haar hervonden vrijgezellenbestaan en haar academische succes, dat ze de hele tijd mensen over de vloer had. Studenten liepen de

deur plat en elk weekend gaf ze een dinertje. Het leek of er nergens een middenweg was, behalve in Ray's Diner.

Ik was er al duizenden keren langsgereden, maar had er nooit aan gedacht om er te stoppen tot ik op een avond, rond twee uur 's nachts, terugreed naar mijn moeders huis. Allebei mijn ouders hielden me niet echt strak in de gaten. Vanwege mijn schoolrooster – één avondles, overdag flexibele werkgroepuren en verschillende losse studies – kon ik komen en gaan wanneer ik wilde zonder dat me iets werd gevraagd, dus het viel geen van beiden op dat ik nauwelijks sliep. Die avond gluurde ik bij Ray's naar binnen en ik voelde me aangetrokken tot wat ik zag. Het leek er warm, veilig bijna, bevolkt door mensen met wie ik ten minste één ding gemeen had. Daarom stopte ik, ging er naar binnen en bestelde een kop koffie en een stuk appeltaart. Ik bleef er zitten tot de zon op kwam.

Het leuke van Ray's was dat toen ik er eenmaal vaste klant was, ik toch nog steeds alleen kon zijn. Niemand vroeg meer van me dan ik wilde geven en alle interacties waren kort en aangenaam. Konden alle relaties maar zo simpel zijn dat je altijd precies wist wat je rol was.

Afgelopen herfst had een van de serveersters, een gezette, oudere vrouw die volgens haar naambordje Julie heette, naar het inschrijfformulier gekeken dat ik zat in te vullen toen ze mijn kop koffie bijvulde.

'Defriese University,' las ze hardop. Toen keek ze mij aan. 'Goeie school.'

'Een van de beste,' beaamde ik.

'Denk je dat je wordt aangenomen?'

Ik knikte. 'Ja. Dat denk ik wel.'

Ze glimlachte, alsof ik schattig was, en toen klopte ze op mijn schouder. 'Ach, wat heerlijk om jong en zelfverzekerd te zijn,' zei ze en toen schuifelde ze weer weg.

Ik wilde haar vertellen dat ik niet zelfverzekerd was, maar dat ik gewoon heel hard werkte. Maar zij stond al bij het volgende tafeltje een kletspraatje te maken met een vent die daar zat en ik wist dat het haar toch allemaal niks kon schelen. Er waren kringen waarin dit alles – cijfers, school, werkstukken, opvallende leerlingen, vervroegde toelating, gewogen gemiddelden – er veel toe deed, en er waren kringen waarin het niks uitmaakte. Ik had mijn hele leven pontificaal in de eerste geleefd en zelfs als ik in Ray's zat, dat de andere kring vertegenwoordigde, kon ik het niet van me afschudden.

Omdat ik zo gedreven was en op zo'n buitengewone school zat, had ik al die eindexamenmomenten gemist waarover mijn oude vrienden van de Perkins Day het hele jaar hadden gesproken. Het enige wat ik wel had overwogen was het eindexamenfeest, maar alleen omdat Jason Talbot, mijn belangrijkste concurrent qua cijfers, mij als een soort zoenoffer had gevraagd om er met hem naartoe te gaan. Maar zelfs dat werd uiteindelijk afgeblazen omdat hij op het allerlaatste moment had afgezegd wegens een uitnodiging om deel te nemen aan een of ander ecologiecongres. Ik zei tegen mezelf dat het niks uitmaakte, dat het net zo pietluttig en onbelangrijk was als die kussengevechten en fietsritjes van jaren geleden. Maar toch vroeg ik me die avond, en vele andere daarna, af wat ik allemaal misliep.

Dan zat ik in Ray's, om een uur of twee, drie, vier in de ochtend, en dan begon er iets te knagen. Als ik opkeek van mijn boeken en naar de mensen om me heen keek – vrachtwagenchauffeurs, mensen die van de snelweg af waren gegaan om een kop koffie te drinken voor ze weer kilometers konden maken en af en toe een dorpsgek – dan kreeg ik hetzelfde gevoel dat ik had op de dag dat mijn moeder de scheiding aankondigde. Alsof ik er niet bij hoorde en thuis had

moeten zijn, slapend in mijn bed. Net als iedereen die ik over een paar uur weer op school zou zien. Maar dat gevoel ebde even snel weg en dan viel alles om me heen weer op zijn plek. En als Julie opnieuw langskwam met haar koffiepote, duwde ik mijn mok naar de rand van de tafel om zonder woorden te zeggen wat we allebei al wisten: dat ik er nog wel even zou blijven zitten.

Mijn halfzus, Thisbe Caroline West, werd op de dag voor mijn diploma-uitreiking geboren. Ze woog zes pond. Mijn vader belde de volgende dag, hij klonk uitgeput.

‘Het spijt me zo, Auden,’ zei hij, ‘ik vind het vreselijk om je toespraak te missen.’

‘Geeft niks,’ zei ik, terwijl mijn moeder in haar ochtendjas de keuken binnenliep en recht op het koffiezetapparaat afging.

‘Hoe gaat het met Heidi?’

‘Goed,’ antwoordde hij. ‘Moe. Het was een zware bevalling en het werd uiteindelijk een keizersnee, wat ze niet zo leuk vond. Maar ik weet zeker dat ze zich beter zal voelen als ze een beetje is uitgerust.’

‘Feliciteer haar van mij,’ zei ik tegen hem.

‘Zal ik doen. En jij moet ze ervan langs geven, meisje.’ Dit was typerend voor mijn vader, die berucht was om zijn strijdlust. Voor hem was alles wat met het academische wereldje te maken had een strijd. ‘Ik zal aan je denken.’

Ik lachte, bedankte hem en hing op terwijl mijn moeder melk in haar koffie schonk. Zij roerde eventjes, de lepel rinkelde zacht tegen de mok, voor ze zei: ‘Laat me raden. Hij komt niet.’

‘Heidi is net bevallen,’ zei ik. ‘Ze hebben haar Thisbe genoemd.’

Mijn moeder snoof verontwaardigd. ‘Lieve hemel,’ zei ze, ‘van alle namen die je kunt kiezen uit de werken van Shake-

speare, kiest je vader die? Arm kind. Ze zal haar hele leven een hoop uit te leggen hebben.'

Mijn moeder had niet echt recht van spreken als je bedenkt dat ze mijn vader de namen van mijn broer en mij heeft laten kiezen: Detram Hollis was een professor die mijn vader heel erg bewonderde, terwijl W.H. Auden zijn lievelingsdichter was. Als kind wilde ik nog een tijdje dat ik Ashley of Katherine heette, alleen al omdat ik dacht dat het mijn leven eenvoudiger zou maken, maar mijn moeder zei dat mijn naam eigenlijk een soort lakmoesproef was. Auden was niet als Frost, zei ze dan, of Whitman. Hij was wat onbekender en als iemand hem al kende, dan wist ik in elk geval min of meer dat diegene mijn tijd en energie waard was, dat hij of zij intellectueel misschien mijn gelijke was. Ik vond dat dit eigenlijk meer gold voor Thisbe, maar in plaats van dat te zeggen, ging ik de aantekeningen van mijn toespraak nog eens doornemen. Even daarna trok ze een stoel bij en kwam ze naast me zitten.

'Ik neem aan dat Heidi de bevalling heeft overleefd?' vroeg ze en ze nam een slok van haar koffie.

'Het was een keizersnee.'

'Ze heeft geluk gehad,' zei mam. 'Hollis was bijna vijf kilo en de ruggenprik hielp geen fluit. Hij heeft me bijna vermoord.'

Ik keek weer naar mijn toespraak, die ik op een paar kaartjes had geschreven, en wachtte op een van de verhalen die onvermijdelijk op deze zou volgen. Je had het verhaal dat Hollis een vraatzuchtig kind was, dat niet genoeg aan mijn moeders melkvoorraad had. En dat van zijn darmkrampen en wat dat met zich meebracht. Hoe er constant met hem op de arm en heen en weer gelopen moest worden en zelfs dan bleef hij uren achter elkaar door schreeuwen. Of dat ene over mijn vader en hoe hij...

‘Ik hoop alleen dat ze niet te veel hulp van je vader verwacht,’ zei ze, terwijl ze haar hand uitstreekte naar mijn kaarten die ze met half dichtgeknepen ogen doornam. ‘Ik had al geluk als hij af en toe een luiertje verschoonde. En ik kon het al helemaal vergeten dat hij ’s nachts op zou staan om de fles te geven. Hij beweerde dat hij slaapproblemen had en dat hij minstens negen uur moest slapen om te kunnen lesgeven. Lekker smoes.’

Ze was nog steeds mijn kaarten aan het lezen toen ze dit zei en ik voelde de bekende steek die altijd kwam als zij ineens een kritische blik wierp op iets wat ik had gedaan. Een paar seconden later legde ze de kaartjes zonder commentaar weg.

‘Nou,’ zei ik terwijl zij nog een slok koffie nam, ‘dat was wel een hele tijd geleden. Misschien is hij veranderd.’

‘Mensen veranderen niet. Als er al iets verandert, dan is het dat je naarmate je ouder wordt alleen maar meer en niet minder in je oude gewoontes terugvalt.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik weet nog dat ik in onze slaapkamer zat – Hollis hilde luidkeels – en dat ik wilde dat de deur één keer open zou gaan en dat je vader binnen zou komen en zou zeggen: “Hier, geef hem maar aan mij. Ga jij maar slapen.” Uiteindelijk was het zelfs niet eens meer je vader aan wie ik behoefte had, gewoon iemand. Het maakte niet meer uit wie.’

Ze keek door het raam terwijl ze dit zei, haar vingers om haar mok heen geslagen, die niet op tafel stond of aan haar lippen zat, maar ergens daar tussenin hing. Ik pakte mijn kaartjes op en legde ze weer nauwkeurig op volgorde. ‘Ik moet me maar eens klaar gaan maken,’ zei ik terwijl ik mijn stoel naar achteren schoof.

Mijn moeder bewoog niet toen ik opstond en achter haar langs liep. Het was alsof ze bevroren was, nog steeds in die

oude slaapkamer zat, nog steeds zat te wachten. Tenminste, tot ik in de gang was. Toen zei ze ineens iets.

‘Je moet nog even over dat citaat van Faulkner nadenken,’ zei ze. ‘Het is een beetje té, als opening. Het klinkt prententieuus.’

Ik keek omlaag naar mijn bovenste kaartje waarop ik in nette blokletters de volgende woorden had geschreven: ‘Het verleden is niet dood. Het is niet eens verleden tijd’. ‘Oké,’ zei ik. Ze had natuurlijk gelijk. Zoals altijd. ‘Bedankt.’

Ik had me zo geconcentreerd op mijn eindexamenjaar en mijn nieuwe studie erna, dat ik niet echt had nagedacht over de tijd ertussenin. Maar ineens was het zomer en had ik niks anders te doen dan te wachten tot mijn echte leven weer zou beginnen.

Ik was een paar weken bezig om allerlei spullen te kopen die ik voor Defriese nodig had en ik deed mijn best om nog wat uren te werken bij de huiswerkclub van de Huntsinger Test Prep, maar daar was niet echt veel te doen. Ik leek wel de enige te zijn die nog aan school dacht. Dat werd nog duidelijker door de verschillende uitnodigingen die ik kreeg van oude vrienden van Perkins om samen te eten of om dagjes naar het meer te gaan. Ik wilde best met hen afspreken, maar als ik dat deed, voelde ik me een vreemde eend in de bijt. Ik had maar twee jaar op Kiffney-Brown gezeten, maar het was daar zo anders. Zo uitsluitend op de studie gericht, dat ik merkte dat ik niet echt veel te melden had als zij het hadden over hun zomerbaantjes en hun vriendjes. Na een paar ongemakkelijke bijeenkomsten begon ik me te drukken, zei ik dat ik het te druk had en na een tijdje kregen ze de boodschap door.

Thuis was het ook ongemakkelijk omdat mijn moeder een of andere onderzoeksbeurs had gekregen en alleen

maar aan het werk was. En als ze dat niet was, dan kwamen haar studenten de hele tijd bij ons langs voor borrels en spontane etentjes. Als ze uiteindelijk te luidruchtig werden en het huis te vol was, ging ik op de veranda zitten met een boek en las ik tot het donker genoeg was om naar Ray's te gaan.

Op een avond was ik helemaal verdiept in een boek over het boeddhisme toen ik een groene Mercedes onze straat in zag rijden. Hij minderde vaart toen hij onze brievenbus naderde en kwam daarna abrupt tot stilstand bij de stoep. Na een tijdje stapte er een meisje uit, een heel mooi blond meisje in een heupspijkerbroek, een rood topje en sandalen met plateazolen. Ze had een pakje in haar hand. Ze keek naar het huis, toen naar het pakje en weer naar het huis voor ze naar de oprit liep. Ze was bijna bij de trap toen ze mij zag.

'Hallo!' riep ze, een en al vriendelijkheid, wat ik een beetje alarmerend vond. Ik had nauwelijks tijd om te reageren voor ze met een brede lach op me af stapte. 'Jij bent vast Auden.'

'Ja,' zei ik langzaam.

'Ik ben Tara!' Deze naam zou me blijkbaar bekend voor moeten komen. Toen duidelijk werd dat dat niet het geval was, voegde ze eraan toe: 'de vriendin van Hollis?'

Lieve help, dacht ik. Hardop zei ik: 'O, ja. Natuurlijk.'

'Wat leuk om je te ontmoeten!' zei ze. Ze kwam dichterbij en sloeg haar armen om me heen. Ze rook naar jasmijn en lakens die net uit de droger kwamen. 'Hollis wist dat ik op weg naar huis bij jullie in de buurt zou komen en hij vroeg me om dit aan jou te geven. Direct uit Griekenland!'

Ze gaf me het pakje, dat zat ingepakt in bruin papier. Op de voorkant stonden mijn naam en adres in het slordige handschrift van mijn broer geschreven. Er was even een onge-

makkelijk moment toen ik beseftte dat ze wachtte tot ik het pakje zou openmaken en daarom deed ik dat. Het was een klein fotolijstje, met kleurige stenen erop. Op de onderste rand waren de volgende woorden ingekrast: DE BESTE TIJD! Er zat een foto in van Hollis die voor de Taj Mahal stond. Hij lachte lui in zijn korte broek en t-shirt, met een rugzak op zijn schouders.

‘Geweldig, toch?’ zei Tara. ‘Dat hebben we op een vlooiemarkt in Athene gekocht.’

Omdat ik niet kon zeggen wat ik er echt van dacht, namelijk dat het wel heel narcistisch was om een foto van jezelf cadeau te doen, zei ik maar: ‘Het is fantastisch.’

‘Ik wist dat je het leuk zou vinden!’ Ze klapte in haar handen. ‘Ik zei al tegen hem dat iedereen fotolijstjes kan gebruiken. Daar wordt een herinnering alleen maar beter van, vind je niet?’

Ik keek weer naar de lijst, de mooie stenen en de ontspannen blik van mijn broer. DE BESTE TIJD, zo te zien. ‘Ja,’ zei ik. ‘Helemaal!’

Tara lachte weer stralend naar me en keek toen door het raam achter mij. ‘Is je moeder er ook? Ik zou het enig vinden om haar te ontmoeten. Hollis is dol op haar, hij kan maar niet over haar ophouden.’

‘Dat is wederzijds,’ zei ik. Ze keek me aan en ik glimlachte. ‘Ze is in de keuken. Lang, zwart haar, groene jurk. Je kunt haar niet missen.’

‘Geweldig!’ Voor ik het kon helpen, omhelsde ze me weer. ‘Dank je wel!’

Ik knikte. Deze zelfverzekerdheid was een kenmerk van alle vriendinnen van Hollis, zolang ze zichzelf zo konden noemen tenminste. Pas later, als de e-mails en de telefoontjes waren gestopt en hij ineens van de aardbodem verdwenen leek te zijn, zagen we een heel andere kant van hen:

de rode ogen, de huilerige boodschappen op het antwoordapparaat en af en toe een auto die woest langs ons huis scheurde. Tara leek niet het type dat het laatste zou doen. Maar je kon nooit weten.

Tegen elf uur hingen mijn moeders bewonderaars nog steeds rond en waren ze, zoals altijd, ook behoorlijk luidruchtig. Ik zat op mijn kamer, vruchteloos op mijn Hotmail.com te kijken (geen berichten, niet dat ik dat had verwacht) om te zien of ik e-mails had (alleen eentje van mijn vader die vroeg hoe het met me ging). Ik overwoog om mijn vrienden te bellen om te vragen wat die aan het doen waren, maar toen ik weer dacht aan de keren dat ik ze had gezien, ging ik maar op mijn bed zitten. Het fotolijstje van Hollis stond op mijn nachtkastje. Ik pakte het op en keek naar de kitscherige blauwe stenen. DE BESTE TIJD. Er was iets in die woorden wat me deed denken aan het geklets van mijn vrienden als zij verhalen uitwisselden over het afgelopen schooljaar. Niet over de lessen, of hun cijfers, maar andere dingen, dingen die net zo vreemd voor mij waren als de Taj Mahal, zoals roddels, jongens en gebroken harten. Zij hadden waarschijnlijk honderden foto's die in zo'n lijstje zouden passen, maar ik had er niet een.

Ik keek weer naar mijn broer, met zijn rugzak op zijn schouders. Reizen leverde wel bepaalde kansen op en je was weer eens ergens anders. Misschien kon ik niet naar Griekenland of India gaan, maar ik kon wel ergens anders naartoe.

Ik ging weer naar mijn laptop en opende mijn vaders bericht. Zonder er goed over na te denken typte ik snel een antwoord en een vraag. Binnen een halfuur had hij me teruggeschreven.

Maar natuurlijk moet je komen! Blijf zo lang als je wilt. We vinden het heerlijk om je te zien!

En zo was mijn zomer veranderd.

De volgende ochtend zette ik een kleine rugzak met kleren, mijn laptop en een grote koffer met boeken in mijn auto. Aan het begin van de zomer had ik de syllabi gevonden van een paar vakken die ik in de herfst zou gaan volgen aan de Defriese en ik had ook al een paar boeken gekocht in de universiteitsboekhandel omdat ik vond dat het geen kwaad kon om de stof alvast te bekijken. Dit was niet zoals Hollis op reis zou gaan, maar ik had daar waarschijnlijk toch niets anders te doen. Behalve naar het strand gaan en met Heidi rondhangen, wat ik geen van beide een prettig vooruitzicht vond.

Ik had de avond ervoor afscheid genomen van mijn moeder omdat ik dacht dat ze nog zou slapen als ik vertrok. Maar toen ik in de keuken kwam, stond ze met een heel moe gezicht de tafel af te ruimen, met daarop een grote hoeveelheid glazen en gebruikte servetten.

‘Laat geworden?’ vroeg ik, al wist ik door mijn eigen nachtelijke gewoontes dat dat inderdaad het geval was geweest. De laatste auto was rond halftwee vertrokken.

‘Niet echt,’ zei ze, terwijl ze water in de gootsteen liet lopen. Ze keek over haar schouder naar mijn tassen die bij de garagedeur stonden. ‘Jij laat er ook geen gras over groeien. Heb je zo’n haast om mij te verlaten?’

‘Nee,’ zei ik, ‘ik wil alleen niet in de file komen te staan.’

Ik had eerlijk gezegd niet verwacht dat het mijn moeder iets zou kunnen schelen of ik die zomer bij haar was of niet. En dat was misschien ook zo geweest als ik ergens anders naartoe was gegaan. Maar omdat ik naar mijn vader ging, werd het een ander verhaal. Zo ging het altijd.

‘Ik zie de situatie waarin jij verzeild raakt al helemaal voor me,’ zei ze lachend. ‘Jouw vader met een pasgeboren baby! Op zijn leeftijd! Echt hilarisch.’

‘Je hoort het wel van me,’ zei ik.

‘Ja, graag. Ik wil regelmatig op de hoogte worden gebracht.’

Ik keek hoe ze haar handen in het sop stopte en een glas afwaste. ‘Wat vond jij van die vriendin van Hollis?’

Mijn moeder zuchtte vermoeid. ‘Wat kwam ze hier ook alweer doen?’

‘Hollis had een cadeautje voor mij aan haar meegegeven.’

‘Je meent het,’ zei ze, terwijl ze schone glazen in het afdruipek zette. ‘Wat heb je gekregen?’

‘Een fotolijstje. Uit Griekenland. Met een foto van Hollis erin.’

‘Aha.’ Ze zette de kraan uit en veegde met de rug van haar hand de haren uit haar gezicht. ‘Heb je tegen haar gezegd dat ze de foto had moeten houden omdat dat het laatste is wat ze van hem zal zien?’

Ook al had ik precies hetzelfde gedacht, ik kreeg toch medelijden met Tara toen mijn moeder dit hardop zei. Tara, met haar vriendelijke gezicht, de zelfverzekerde manier waarop ze het huis was binnengelopen, in de sterke overtuiging dat zij de enige echte was voor Hollis. ‘Je weet maar nooit,’ zei ik. ‘Misschien is Hollis wel veranderd en gaan ze zich verlossen.’

Mijn moeder draaide zich om en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Auden, wat heb ik je nou gezegd over mensen en veranderen?’

‘Dat dat niet gebeurt?’

‘Precies.’

Ze richtte haar aandacht weer op de afwas en ze liet een bord in het sop vallen. Op dat moment zag ik het hippe, nerd-

achtige zwarte montuur liggen op het aanrecht, bij de deur. Ineens werd het me allemaal duidelijk: de stemmen die ik nog zo laat had gehoord, mijn moeder die vroeg op was en heel ongebruikelijk alles stond op te ruimen van de avond ervoor. Ik overwoog om de bril te pakken en ervoor te zorgen dat zij me zag, alleen om zelf ook eens een punt te maken. Maar in plaats daarvan negeerde ik de bril toen we elkaar gedag zeiden, waarna zij me stevig naar zich toe trok om me te omhelzen. Zij hield je altijd zo stevig vast dat het leek alsof ze je nooit meer wilde loslaten. Maar dat deden we toch en toen kon ik vertrekken.